

вършала на правилна рѣка, която не можела да се броди. И водитѣ ѝ не били отъ порои. Тукъ се повтаряла сжщата история, която е била нѣкога и горе, надъ „Рудина“.

Току надъ варницитѣ имало стари отвори на подземни води, та на пролѣтъ тукъ бликали голѣми „врела“. Тогава върбоченки идели да ператъ тукъ, а младежитѣ си позволявали даже волността да ее кжпять — въ леденитѣ води! Но „врелата“ устройвали понѣкога весела изненада: рѣката спирала комай изведнѣжъ. Това се е случило и съ младитѣ учители Георги Русиновъ и Петъръ Петковъ. Отишли тѣ на пролѣтнитѣ „врѣла“ да се кжпять. Рѣката голѣма! Почнали да се събличатъ. А останали по долни гащи: рѣката изфучала и спрѣла.

Въ Ахж-Челеби (Пашамаклийско), между селата Долно-Дерекъой и Устово, има голѣмъ карстовъ изворъ „Хубча“. Той е цѣла рѣка, която на самото мѣсто, кждето извира, кара тепавици и воденици. Но тѣ сж оградени отъ извора съ дебели джбови стени. Защото на пролѣтъ, когато снѣговетѣ се топятъ, „Хубча“ се превръща на опасенъ гейзеръ: цѣлата извираща рѣка се хвърля три метра нагоре! И това трае нѣколко денонощия (а по нѣкога и повече, както е съ „врелата“ при варницитѣ на Върбовчець). Тамъ, въ Родопитѣ, за мене бѣше ясно, че явлението се дължи на голѣмо подземно езеро нѣкжде по високото било между Пашамакли и Прогледъ (Стамболово). Но трѣбваше да ее проучи планината. Направихъ това на нѣколко пжти. И